

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א
מביאלא

אחרי מות – קדושים

בני ישראל נראו ונדבקו בה'. ובגלות המר בני ישראל כשדבוקים לצדיקי אמת דבוקים גם כן בהשי"ת ממש על ידי הצדיקים, ודבקות הצדיקים חיבור השכינה היא דבקות השי"ת ודו"ק.

ס"ג פרשת אחרי – שבת הגדול ערב פסח תשס"ה

בְּקִרְבָּתְּם לִפְנֵי ה' וַיִּמְתּוּ. (טז א)

ונראה לבאר בעזהשי"ת שהיה כאן מחלוקת יסודית בין משה ואהרן לנרב ואביהו בדרך ובשיטה שצריך להיות לאדם בעבודת השי"ת. כי משה ואהרן סברו שצריך שעיקר תכלית עבודת האדם יהיה לקיים תורה ומצוות לשם שמים, ולזה צריך שישאף וישתוקק. אך לא יחפש אחר מדרגות ורחניות כדי להתקרב להשי"ת, אלא עיקר עבודתו יהיה לקיים התרי"ג מצוות כדבעי לשם שמים, ואז ממילא יבואו אליו המדרגות ויתקרב להשי"ת. אך אין צריך לחפש דרכים ונתיבות כיצד לזכות למדרגות גבוהות ונעלות, אלא יקיים את ציווי השי"ת באמת ובתמים ובפשטות לשם שמים, ואז ממילא ייתן לו השי"ת מדרגות

אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וַיִּמְתּוּ. (טז א)

ואפשר לרמוז באשר פעלו בני אהרן ענין "בקרבתם לפני ה'", על פי סוגיא דגמרא בכתובות [קיא:]: דהכי איתא התם: "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום [דברים ד, ד]. וכי אפשר לדבוקי בשכינה, והכתיב [שם כד] 'כי ה' אלהיך אש אוכלה'. אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם, והעושה פרקמטיא לתלמידי חכמים, והמהנה תלמידי חכמים מנכסיו, מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה. וכו'.

ומבואר שהיה סלקא דעתך בגמרא שאפשר להדבק בשכינה, הגם שהוא אש אוכלה. – אלא שזאת אי אפשר לכל אחד לקיים כי אם על ידי שמתדבק בתלמידי חכמים. וזה אכן פעלו בקבתם לפני ה', שישנם בכל דור צדיקים שמכח קרבתם לפני ה' בלא החסרונות של לא היה להם אשה ובנים וכו', שיוכלו להדבק בשכינה ולא להישרף באש אוכלה ולמות. – וזאת פעלו בפרט בגלות כאשר אין לנו בפועל כהן גדול שנכנס לקדש קדשים לראות פני ה' בשליחות בני ישראל, שהמכוון בזה שכל

שבלב נכבה כל זיק תקות אור לשוב ולהתדבק בבורא ב"ה.

ולפעמים היצר הרע מתגבר להכשיל האדם בעבירה שאינו שייך אליה כלל, רק כדי שיבוא אחריה ליאוש. ובזמן שנפל האדם ביאוש רוחני, הרי הוא כבר נתון בידי הסרא אחרא שיכול לעשות בו כרצונו רחמנא ליצלן.

והמשל בזה דומה כנפילת איש העשיר, הפושט רגל ונשאר בלא שום פרוטה לפרוטה. שכלל שהיה עשיר יותר גדול מקודם, והיה לו יותר ממון ונכסים, כן תגדל יותר עוצמת נפילתו ויאושו כידוע. וצריך הזירות גדולה מאוד מזה..

ובאמת זה עיקר חיזוקו של בעל שם טוב הקדוש זי"ע תמיד, כמבואר בסה"ק רשפי אש, שהבעל שם טוב הקדוש היה מתעלה עצמו ומתגדל מכח הלימוד בגפ"ת, שזה היה עיקר גידולו וחיזוקו. אבל גם בזמני נפילה וחולשה לא התייאש עצמו מעולם, ותמיד החזיק בשמחה ותקוה איתנה בבורא כל עולמים.

במדבר (פרשת נשא) עמ' פא

• פרשת קדושים •

[ב'ר צ ב]: 'יכול כמוני, ת"ל' 'כי קדוש אני ה' אלהיכם', קדושתו למעלה מקדושתכם. וכו', וזה כי קדושתו למעלה מקדושתכם, מאין יש הקדושה למעלה, הכל מקדושת ישראל למטה". עכל"ק. ופירש המכוון ש'קדושתו למעלה' - נובעת מ'קדושתכם', שאתם מקדשים אותי מלמטה.

גבוהות ונעלות ויקרבו השי"ת אליו, אך לא זאת צריך האדם לחפש ולהשיג אלא יהיה עבודתו לעשות רצון הבורא ולקיים את התורה והמצוות.

וכאשר האדם יעשה ויקיים את התורה והמצוות כדבעי, אז ממילא יגיעו אליו כל המדרגות הרוחניות, [וכו'].

אך נדב ואביהו היו סבורים שהאדם צריך לחפש מדרגות רוחניות ולהתקרב אל ה' על ידי שיחפש מדרגות והשגות, וזה צריך שיהיה עבודת האדם שיתקרב אל ה' בהשגות ומדרגות, וזהו שאמר הכתוב "בקרבכם לפני ה'", והיינו שזה היה יסוד שיטתם להתקרב אל ה' על ידי השגות ומדרגות. אך הדור לא היה ראוי להנהגה זו ולא בזה הדרך חפץ ה' ולכן 'וימתו'.

סעודה ג' פרשת אחרי מות קדושים תש"ע

השכן אתם בתוך טמאתם. (טז טז)

ומזה הטעם מבואר בספרים הקדושים, שהיאושו שבלב האדם מביא הריחוק הגדול ביותר מהשי"ת, כי בעבירות וחטאים עדיין אין מוכרח שיתרחק כל כך ממנו יתברך, "השוכן אתם בתוך טומאתם". אבל בייאוש

הכח שבעבודת ישראל להוריד השפעות לעולם

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם. (יט ב)

ורגיל אני להזכיר מאמר הרה"ק מזלאטשוב זצלה"ה, שמביאו כ"ק אאמור"ר בסה"ק חלקת יהושע, וזל"ק: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". ובמדרש

וְאֶבְדֵּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי. (כ כו)

איתא בספרא [ט, יב]: "ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי [וברש"י כאן] - מובדלים אתם מן העמים הרי אתם לשמי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר מלך בבל וחבריו" ע"כ. - והיינו משום, שאם אין אתם מובדלים מן העמים, ומשקצים הנפש חלילה בעריות ובמאכלות האסורות שהזהירה תורה שם את ישראל להתרחק ולהבדל בהם. הרי בזה "אתם של נבוכדנצר מלך בבל וחבריו" ממש, כי מתחלפת נשמת ישראל בנשמת הגוי בעוונות הללו כאשר הובא לעיל, ונמצא חסרה שלמות חיבור גוף ישראל ונשמת ישראל, והתפרדה החבילה להיות מעורב גוף של ישראל בנשמה של גוי, והרי אתם בעצם מהות נשמתכם של נבוכדנצר וחבריו רחמנא ליצלן.

או אם הגוף אינו שמור בקדושת ישראל, ומלא תאוות מזוהמות ומידות מגונות ורעות בלא שום בוש, אבד והפסיד בזה איכות קדושת גוף ישראל, ונתקרב גופו להיות ממש כגופו של הגוי, וכאשר נפסדה יסוד ההבדלה מן הגויים באיכות, הרי אתם של נבוכדנצאר וחבריו. כמו שנתבאר שיש חילוק והבדל בעצם מהות הגוף בין היהודי לגוי, שאינו אותו גוף, ואם קלקל והשחית אופיו ועדינותו של קדושת גוף ישראל הרי נעשה של נבוכדנצאר וחבריו רח"ל השם ישמרנו ויצילנו.

גם בימינו ניתן לראות בחוש תערובת מוזרה של גויות שנתערבה בישראל, ואנשים מישראל שנתחלפה נשמתם בנשמת הגוי. כדוגמת השמאלנים הקיצוניים, שונאי

ודברי קדשו צריכים ביאור: א, היתכן כזאת שתהיה קדושתו יתברך מתקדשת בקדושת קרוצי חומר מלמטה, והרי הוא יתברך מקור הקדושה. ב, וביותר צריך ביאור, האיך יוסיף בשר ודם כח וחיל לבורא ברוך הוא למעלה, וכי כלום חסר מבית המלך, והלא הוא יתברך בעל הכוחות כולם.

אולם נתבאר במקום אחר, שבוודאי אין הכוונה להוסיף לו יתברך כח מצד עצמו, שאינו נצרך לבריותיו כלום, אלא שמתוך שמרבים ישראל אמונה וקדושה ועושים נחת רוח לפניו יתברך למעלה, גורמים שמתוך כך יתפשט וירד ההשפעה לזה העולם. וכוונת דברי קדשו: ש'מוסיפים כח', היינו כח להשפיע לעולם הזה למטה, שזה צריך שיבוא מצד המקבלים, מפני שאף שמצידו יתברך יכול להשפיע עלינו תמיד בלי סוף ושיעור, צריך שיהיה לנו המקבלים כלים הראויים לקבל, ושתהיה ההשפעה ראויה לחול, ובזה מוסיפים ישראל כח למעלה, שיוכל השם יתברך להשפיע מכוחו עלינו למטה.

והנה זה עצמו שיהיו ישראל שולטים בהשפעה ומגבירים כוחה, אין לו ביאור רק ביסודות דברינו הללו, שיש בהם בישראל כוחות אלקות ושליטה בעליונים בהשפעה אלוקית, שאם לא כן, כיצד זה יש באפשרותם להגיע בהשפעתם למעלה בעליונים, בלא שיהיה להם קשר לשם, ודר"ק.

כח איש ישראל פרק ג'

אתכם מן העמים להיות לי". כאשר נתבאר שאף בעצם גופם הגשמי נחצבים הם ממין אחר, כשם שנשמותיהם משורש ומקור אחר גבוה ומיוחד, דאיתא בעבודה זרה [ה.]: "אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף". והקשו התוספות [שם]: "וא"ת מכל מקום יכלו על ידי עובדי כוכבים שיהו מולידים. ואומר הר"ר אלחנן: דנשמות של ישראל ושל עובדי כוכבים אינן בגוף אחד". עכ"ל. כי גופם ונשמתם ומהותם של הגויים קרוב ודומה יותר לאיכות ומהות החיות והבהמות כידוע. אבל לא ניתנה בהם הנשמה העליונה הרוחנית שמנפחת רוחו וחיותו יתברך, כי אם "נפש חיה" הבהמית שמן הארץ בלבד, כדמבואר בדברי הזוהר חדש שהובא לעיל.

תיקון המידות פרק ג'

הדת ושונאי ישראל בכל לב ונפש, כידוע ומפורסם שהם אוהבים הגויים ושונאים את ישראל רח"ל, ויותר ממה שאוהבים את הערבים שונאים הם את היהודים רח"ל. - וכל זה מוכיח בעליל, שפרחה מהם נשמת ישראל קודש, והתחלפה נשמתם בסוד עיבור הנשמה שכתבו המגן אברהם וכף החיים הנ"ל מהמקובלים. כי מטבע האדם לאהוב אומתו, ולכבד ולהוקיר אנשי מדינתו וכו', וכיצד יילחמו וישנאו בעוז את אומתם של עצמם, אין זו כי אם הנשמה הגויה שניטעה בהם היא שממריצה אותם להילחם בכל כוחותיהם תמיד על ה' ועל משיחו, ולשנא בני ישראל הקדושים בשנאה עזה השם ישמרנו.

שהרי השם יתברך הטביע הבדלה וגבול ברור בין ישראל לעמים, "ואבדיל

תורת רבוה"ק

דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרָתְ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תְּהִי.

ביאר מרן החלקת יהושע את דברי רש"י שהדגיש כי "פרשה זו נאמרה בהקהל", על פי מאמר הרה"ק מקאצק זי"ע 'אנשי קודש תהיון לי' - שצריך להיות "מענטשלעך הייליג". היינו שיהיה הקדושה מתוך אנושיות ולהתנהג בדרך ארץ. וזה הביאור גם כאן: "קדושים תהיו - נאמרה בהקהל", מרמז שהפרישה עצמה צריכה להיות דווקא באופן שנשאר בהקהל עם עם ישראלף ולא יותר מדאי כמובן. (דף ט)

לֹא תַעֲמִד עַל דָּם רַעַף אֲנִי ה', (יט טז)

אחד מחסידיו של מרן הרה"ק מפארציווא זי"ע התארס לנערה טובה וישרה, אך כיון שלא היה תחת יד הוריה סכום הכסף שהותנה ביניהם לנדוניה, רצה הבחור לבטל את האירוסין ובא לבקש רשותו של רבינו על כך. הביט בו רבינו במבט מלא רחמים ואמר לו: בני, איך עולה על דעתך דבר שכזה, החושב אתה שעל ידי שתעשה יהודי לאומלל תמצא לך אושר בחיין, ואם תשיג יותר כסף תמצא אושר בחיין. אין זאת כך, אלא רק בלב טוב ובמעשים טובים תמצא את אושרך. ולא הניח לו לבטל את האירוסין. (המאורות הגדולים)